

Blodtørst

Han var tørstig. Åh, så tørstig. Tørsten brændte i hans hals som hvidglødende kulstykker. Han trak rallende vejret, hvilket gjorde ham endnu mere tørstig. Han følte det som om han var en vandrør i en ørken, på jagt efter en oase der kunne slukke hans tørst. Han ledte efter sin oase, men kunne ikke finde den. Han havde ledt i en uge, og stadig ingen spor.

Janus stoppede og lænede sig op af en rød murstens mur. Han pustede tungt ud og lagde sin pande ind mod de kolde mursten. Selvom han selv var iskold, hjalp kulden med at køle hans vilde tanker ned. De galopperede rundt i ham som vilde gazeller.

Et par, hånd i hånd, kom gående mod ham længere fremme. Mandens øjne flakkede nervøst til Janus og han trak pigen tættere ind til sig, da de passerede ham. Han måtte have fornemmet faren ved Janus, selvom der ikke var meget ved Janus udseende, der skreg farlig. Hans hår var godt nok fedtet og hang i tjavser, og skægstubbene prydede hans kinder og hage. Han kunne gå for en arbejdsløs mand, som drak al sin bistand op.

Det der sagde fare, var Janus' udstråling.

Selvom han pustede hårdt og så ud som om han var farlig, fortalte hans kropsprog noget andet. At han var parat. Hans krop var spændt og klar til at angribe. Øjnene var ivrige, og han var ikke svag, men meget stærk. Manden gjorde det, som man normalt gjorde ved beskidte mennesker, som man ikke ville kendes ved og gik i en bue udenom, men denne gang måtte hans hjerne have skreget fare, og måske havde han det i hovedet, da han passerede Janus.

Da kvinden, tæt ind til sin kæreste, gik forbi ham to meter væk, blev han blidt ramt af hendes duft. Hendes hud duftede skønt, som rosmarin duftede godt til en gartner. Hans tænder løb i vand og han måtte bore hånden ind i muren, for ikke at overfalde kvinden. Det føltes som minutter for ham, men sekunder efter havde de passeret ham. Han vendte sig om for at kigge og mødte mandens blik, hvis øjne blev store af begæret der lyste ud af Janus' øjne. Med et greb om kærestens skulder, forsvandt de hurtigt ned af vejen.

Janus gad ikke stirre efter dem, og løb den modsatte vej, den vej parret var kommet frem, og efterlod et håndaftryk af hans hånd, der i de få sekunder det havde været, havde gnavet sig ind i murstenen.

Hans ben fik hurtigt bragt ham videre. Hurtigere end han havde regnet muligt. Med hans fyrreårige krop, hang til smøger og alkohol, og ikke særlig meget aktivitet som doven lagerarbejder, var det utroligt at han kunne bevæge sig så hurtigt og elegant som en atlet. Men af en grund, havde han været meget anderledes de sidste syv dage. Ikke siden da han blev overfaldet af en gal mand.

I Janus' spurt, for tankerne tilbage til den fredag aften, syv dage tidligere, hvor han fuld og med en smøg i hånden, forlod værtshuset og begav sig hjemad. Han var næsten nået udkanten af den mørke park, han altid gik igennem, da en eller anden angreb ham bagfra. Han havde tabt sin cigaret af forbløffelse, og begyndte at stritte imod, da overfaldsmanden startede med at lyne hans jakke ned.

En voldtægtsforbryder! var tanken som havde løbet igennem hans hoved i det øjeblik. Og hans fulde hjerne havde digtet

videre. Manden måtte tro at Janus var en pige, og ville voldtage hende.

”Slip mig så! Jeg er ikke en pige!” havde han råbt, men manden havde fortsat, med at tage Janus’ jakke af. Da var Janus blevet hvid i hovedet, da hvad han troede var sandheden, ramte ham og gjorde hans hjerne ædru for et øjeblik. Dette var en af de mænd, der voldtog mænd! Janus havde begyndt at kæmpe imod, men med hans slørede sanser, kroppen svækket af alkohol, havde overfaldsmanden ingen problemer med at vinde over Janus i deres lille slagsmål. Han smed Janus ned på jorden, nød et øjeblik synet af den fulde sprællende mand og gik så ned på hug.

Han lynede jakken lidt op, så halsen blev blottet. Uden at lægge mærke til den kæmpende Janus, hvis arme hurtigt blev holdt nede af mandens iskolde hænder, sænkede manden hovedet og kom så tæt på Janus’ hals, at Janus kunne mærke den kolde ånde mod sin varme hud.

Han skulle til at råbe på hjælp, da det skete.

Overfaldsmanden pressede noget sylespids mod Janus’ hals og gennemborede huden. To stik af smerte kunne Janus mærke trods alkoholen og så noget som stak længere ned i hans hals. Blodet begyndte at pible ud af de to sår, og til sin skræk hørte han manden slubre det i sig, og blev så skræmt, at han ikke vidste hvordan man råbte på hjælp.

Enten er dette et sindssygt forspil, tænkte Janus i al smerten, eller også er han sluppet løs fra galeanstalten! Jeg håber på det sidste.

I flere minutter lå Janus kold mod gangstien, og hørte på galningen drikke blodet i sig og håbede på, at det hele snart stoppede. Som var hans bøn blevet hørt, stoppede manden med

at drikke og rejste sig op. Janus stirrede lige op i mandens mund, med to spidse hjørnetænder dryppende af blod. Men hans blod sad også rundt om munden på manden, drev ned af halsen og ned på noget af tøjet. De kolde øjne, i et kridhvidt ansigt, stirrede lige ned i Janus', mens manden tørrede sin mund i ærmet. Så var han vendt om uden et ord og forsvandt hurtigt i mørket.

Janus var blevet liggende i lang tid og ventede på at manden kom tilbage. Men da han ikke gjorde det og Janus' var blevet kold og våd af regnen der var begyndt at sile ned i tøve, rejste han sig op. Via omveje kom han hjem, bange for at manden fulgte efter ham, men der var ingen tegn på at han blev forfulgt. Foran spejlet undersøgte hans såret, blodet var blevet skyllet væk af regnen og sad i hans skovmandsskjorte. Ude på siden af halsen sad to små mærker, hvor blodet var stoppet med at flyde fra og i stedet begyndt at lave en sårskorpe.

Uden at tænke mere om det, lagde han sig til at sove i sin seng.

Janus vågnede først natten efter. Der var alt anderledes. Han var hurtigere og mere elegant end han plejede at være. Han var kold, men behøvede ingen varme. Og de tømmermænd, han var sikker på han skulle have, var ingen steder at mærke. Lykkelig over at føle sig ti år yngre, var han gået ind i stuen for at tænde for fjernsynet. Det var der han opdagede han var sovet hele dagen væk. Han kom i tanke om overfaldet, men da han kiggede efter i spejlet, var de to mærker væk. Kun blodet på hans skjorte fortalte at det var sket. For at føle sig ren, tog han den af og lugtede til det indtørrede blod, for at tjekke om det nu var blod.

I det øjeblik Janus tog den første indånding, løb en brændende tørst ned gennem hans spiserør til mavesækken. Tør i halsen gik han ud i køkkenet og tog en flaske vodka fra hylden med spiritusvarer. Han blandede det med noget cola og satte det så til livs. Det nåede til maven, men så kom det hurtigt op igen og flød ud af hans mund.

”Så skete det fandeme,” havde Janus mumlet, mens han tørrede sin mund af med håndryggen. ”Min nyre kan ikke længere tage imod alkohol.”

Tørsten brændte stadig i ham, og han tog sig noget vand. Det kom den samme vej op som vodkaen, hurtigere end før.

Omtumlet gik Janus ind i stuen og så fjernsyn.

Da solen stod op, blev han blændet af de klare stråler, og fik famlet sig hen til persiennernes snor; de faldt hurtigt ned og dækkede vinduet. Han beskyldte sine øjne for ikke at være hurtigt til at vænne sig til solen, og at solopgange var meget kraftige. Men da han senere på dagen, kiggede ud, blev han blændet igen og han sank fortvivlet ned af væggen.

Derefter fulgte flere dages mareridt. Janus blev tørstigere end nogensinde før, men kunne ikke finde noget at slukke tørsten med, og den blev kun forværret hver gang han drak noget. Da han opdagede at han ikke kunne sove og på den måde glemme tanken som hans tørst, havde han smadret en stol i raseri, med hans nyvundne styrke. Janus havde været nødsaget til ringe til sit arbejde og melde sig syg. Og han forventede ikke at blive rask inden længe.

I tiden efter, begyndte tankerne at vælte frem i hans hoved om overfaldet og blandede sig med sagn om farlige, overnaturlige væsner. Han begyndte at tvivle på, om det faktisk bare var fri fantasi, eller om de fandtes i virkeligheden. Jo mere

han tænkte, jo mere begyndte han at tro på, at overfaldsmanden havde været en vampyr. Han havde bidt Janus, suget hans blod ud og drukket af det. Janus var blevet bidt af en vampyr og selv blevet til en. Overnaturlige kræfter, bange for solen, en tørst som drikkevarer ikke kunne slukke og ingen søvn. Da han havde hørt efter, bankede hans hjerte ikke længere. Han var virkelig en vampyr.

Janus var blevet helt hvid, hvidere end han før var, da det gik op for ham, hvad der kunne slukke hans tørst. Menneskeblod. Men han nægtede at dræbe et menneske for at slukke sin tørst, og lukkede sig inde i sin lejlighed.

Men fredag krakelerede det hele. Han skulle have sin datter, Nadia, på weekendbesøg, men i den tilstand han var i nu, kunne han næppe være alene med hende i to minutter, uden at angrib hende. Så selvom det skar Janus i hjertet, havde han taget sin telefon, for at forklare hende, at hun ikke kunne komme i weekenden.

Nadia stemme var hjerteskrærende og hun peb og tiggede om at komme over alligevel, også selvom han var syg. Hun kunne passe og pleje ham til han blev rask. Men han havde afslået og bedt hende om at holde sig væk til han fik det bedre. Da havde hun grædt og fortalt at hun havde problemer med sin stedfar. Janus havde bedt hende om at snakke med hendes mor om det. Men Nadia havde hulkende gjort imod, indtil Janus havde overtalt hende til at blive der til næste weekend. Det havde skåret ham i hjertet.

Efter telefonopkaldet havde han, uden at tænke besynderligt meget over det, iklædt sig sin jakke og gået ud på gaden, i retning af hans yndlingsværtshus. Først da nogle af hans kammerater, som han altid drak med, havde tilbudt ham at

komme indenfor, i stedet for at stå ude i kulden og stirre ind af vinduet, kom Janus til sig selv. Han flygtede væk fra kammeraterne og væk fra centrummet af byen. Ude i industrikvarteret, hvor der sjældent var folk på gaderne om aftenen, fandt han sig en mur at læne sig op af. Tørsten var som hvidglødende kulstykker i hans hals.

Janus vristede sig ud af sine tanker om den sidste uge, og fortsatte ned af vejen. Han forfulgte den dejlige duft, han kort forinden havde opsnappet, indtil han stoppede overfor en høj bygning med osende skorstene, og en høj mur rundt omkring. Et slagteri. Og herfra kom den skønne duft.

”Det må være en spøg,” stønnede Janus, men fandt sig alligevel i, at tørsten overtog kroppen og fik ham til at forcere muren. På den anden side, løb han over pladsen, hen til indgang. Døren var ulåst og han sneg sig ind. Han gik forbi de hvide ophængte dragter, slagteriarbejdere havde på, og gik ind i slagteriet. Lugten af blod mødte ham og hans tænder løb i vand.

Han fulgte den stærkeste duft af blod, og kom ind i en fryser på størrelse med hans lejlighed. Fra loftet hang døde grise, hvor blodet stadig dryppede fra. Tørsten tvang ham ned på alle fire, og han slubrede de få bloddråber i sig, der faldt fra den nærmeste gris. Han skulle lige til at sætte hjørnetænderne i den lyserøde, rynkede hud, da en endnu kraftigere duft af blod, ramte ham gennem den åbnede dør.

Janus fulgte den og stod snart overfor et bassin, fyldt med blod, som alt sammen stammede fra de dræbte dyr. Han kunne ikke styre sig og faldt på knæ ved bassinet. Han stak munden ned i blodet og drak som en ørkenvandrer drikker af en oase. Han havde endelig fundet sin oase. Blod. Dejligt, rødt blod.

Da Janus løftede hovedet fra at tage en dyb indånding, var hage og mund helt rød. Blod løb ned af hans hals og lavede en stor, rød plet på hans bluse, men han var ligeglad. Lykkelig begyndte han igen at drikke. Den metalliske smag af blod fyldte hans mund og smagte så lækkert, at han måtte have en slurk igen.

Bang.

Noget der røg ind mod en mur i nærheden, trak Janus væk fra hans drikkegilde. Han løftede hovedet og lyttede. En glad nymnen og nogle fodtrin i hans retning. Han kiggede rundt, men kunne ikke se noget at gemme sig bag, han kantede sig rund om bassinet og gik ned i hug, så han ikke kunne ses fra den halv åbne dør.

Personen stoppede og tog i døren.

”Hvorfor er den åben?” mumlede manden til sig selv, og åbnede døren helt. Hans fodtrin lød nu inde i rummet og Janus kunne høre ham nærme sig. ”Hallo? Er der nogen herinde?”

Han passerede bassinet, uvidende om at Janus var der. Han var iklædt en af de hvide dragter, med en hvid hat af papir på hovedet. Det hvide var flere steder oversprøjtet af skarlagensrødt blod, der fra lugten at dømme, stadig var varmt. Nyfrisk. Janus slikkede sig om munden.

Manden så ikke noget og vendte sig om for at gå tilbage, og fik øjenkontakt med den sultne Janus. Han trådte forbavset et skridt tilbage. Da han så al blodet på Janus' tøj og omkring munden, formede hans mund sig til et rundt o. Hans øjne udløste skræk.

Janus rejste sig op af begær efter blodet og rakte ud efter manden. Hånden rørte næsten ved manden, da Janus' fornøft skreg i hans hoved, at dette ikke var rigtigt og at han ikke

kunne angribe et menneske. Han kunne mærke blodet pumpe rundt i slagteriarbejderens krop og hjertet hamre derud af. Det hele var som sød musik for Janus, og gav ham lyst til at overfalde manden og drikke hans varme blod, som helt sikkert, var meget bedre end dyreblood. Men han modstod. Tænkte på at det ville mord, og hvor skuffet Nadia ville være over ham. At dræbe et andet menneske var lavt, og han vidste at hun aldrig ville tilgive ham for det.

Han sank hånden, hvæsende af sig selv over at han kunne finde på at tænke det og drejede op på hælen og løb hurtigere end han havde gjort før.

Han stoppede først med at løbe, da han kom helt ud af industrikvarteret. Han lænede sig af gammel vane op af en lygtepæl, selvom han ikke havde brug for den. Han var hverken træt eller forpustet. Han rodede i sin lomme og tog en pakke cigaretter op af lommen. Han tændte en smøg og nød at kunne puste røgen ud af munden. Han havde opdaget at han sagtens kunne ryge, uden at hoste. Og det havde hjulpet med at få tørsten lidt på flugt, de sidste mange dage.

Janus løftede forbavset øjenbrynene, da han opdagede at tørsten var skrumpet ind til næsten ingenting og nu kun var en lille ubemærket, fornemmelse i hans mave. Han smilede lykkeligt og tog et sug af cigaretten. Han overvejede om han stadig ville kunne dø af rygerlunger, men hvad han havde set i film, kunne han kun dræbes af en pæl i hjertet eller et fedt håndvåben. Sygdomme hørte han aldrig noget om.

Det er fordi jeg er udødelig, tænkte Janus og smilede ved tanken. Uendelig meget tid til at gøre og nå alt hvad han ville, bare det var mørkt. Ingen sygdomme. Og evigt liv. Det var faktisk ikke så tosset at være vampyr alligevel. Han skulle

aldrig dø. Det eneste minus var det at drikke blod, men han var sikker på, at han ville kunne vænne sig til det. Det smagte ikke så slemt som han havde regnet med og at besøge slagterens blodbassin en gang imellem kunne han sagtens.

Han tog det sidste sug af sin smøg, smed den ned på fortovet og trådte den ud. Han gik i langsom gang ned af vejen og nynnede en sang for sig selv. Han mødte ingen mennesker, selvom han vidste han havde bedre kontrol over sig selv. Men de ville nok flygte inden de kom tæt nok på, skræmt væk af al blodet i hans ansigt og på skjorten.

Janus stoppede op ved en vandpyt og brugte vandet til at vaske hans ansigt fri for blod. Han lynede sin jakke op, så det dækkede skjorten. Han skulle nødig forskrække naboerne, når han kom hjem. De ville melde ham til politiet.

Han gik ind i den tomme opgang og satte nøglen i sin dør på anden sal. Den åbnede uden problemer og han trådte ind. Lyden af et tændt fjernsyn mødte ham og han rynkede panden. Havde han ikke slukket det?

Da han kiggede ind i stuen, sad en forkrøblet skikkelse i sofaen og stirrede ind i fjernsynet. Han måbede ved synet.

”Nadia?” sagde han.

Pigen kiggede op på ham, de altid så varme, nøddebrune øjne stirrede hårdt ind i hans. Hun slukkede fjernsynet og rejste sig op.”

”Så, du var syg, hva’ far?” rasede hun og stillede sig foran ham. ”Du var for syg til at have mig over i weekenden? Hva’? Det ligner det ellers ikke!”

”Nadia,” sukkede Janus, ”det er ikke som du tror. Ja, jeg var ude, men ikke for at drikke.”

”Tiden kunne ellers godt passe til det. 1.33, det er lidt sent for et smut forbi købmanden.”

”Jeg var ovre på skadestuen. Jeg fik det meget dårligere i dag, men så tog jeg derover, og fik en indsprøjtning og nogle piller mod det. Jeg har det faktisk meget bedre nu.”

”Du ser også bedre ud, far.”

”Tak. Det er jeg glad for at høre. Er jeg tilgiver nu? Jeg var jo ikke ude og drikke.”

”Ja, selvfølgelig! Hvordan kan jeg blive sur på min gamle far?” smilede hun og nærmede ham til en omfavnelser. Janus bakkede hurtigt et par skridt bagud.

Nadias øjne blev store af overraskelse og så fyldte de med tårer.

”Er jeg nu også klam for dig?” græd hun.

”Klam på hvilken måde?” spurgte Janus forvirret.

”På den forfærdelige måde!” hulkede hun og lettere modvillig, bevist på faren, trak Janus Nadia ind i sin kolde favn, men hun lod ikke til at mærke noget. ”Finn siger jeg er dum og klam, en lille luder og alskens slemme ord. Og hver gang han har sagt dem, slår han mig!”

Hun begravede hovedet ved hans bryst og lod ikke mærke til at Janus var blevet helt stiv af hendes sidste ord. Slog Finn, hendes stedfar, hende? Han kunne mærke vreden rumstere på sig inde i ham. Han måtte hævne det. Gøre noget mod det.

”Slår han dig hver dag?” var det eneste han kunne lukke ud af sin mund.

”En gang imellem. Mor ved det, men gør ikke noget ved det. Hun er fuldstændig ligeglad. Da jeg sagde at jeg ikke kunne komme over til dig i dag, slog han mig. Så jeg tog mine ting og flygtede over til dig. Hellere være hos en syg, men kærlig far,

end en voldelig stedfar. Men du svarede ikke da jeg ringede på, så jeg tog ekstra nøglen og låste mig ind. Du var væk og jeg regnede med at du var ude at drikke. Men her står du, fuldstændig ædru og ved at blive rask. Det er så dejligt, far.”

”Det er det Nadia. Desuden skal jeg nok snakke med Finn om det på søndag, når jeg afleverer dig.”

”Tak far,” sukkede hun og indåndede dybt. ”Du lugter lidt mærkelig. Noget a la hospital.”

”Det er nok fordi jeg kommer derfra,” svarede Janus og ville svede hvis han kunne. Han gav slip på hende og pressede hende tilbage, bestemt med blidt. ”Er du ikke sulten? Hvad med at tage noget at spise? Så skifter jeg imens. Jeg fik jo ikke engang tid til at tage min jakke af.”

”Det er jeg faktisk,” sagde Nadia og gik ud mod køkkenet; hun stoppede i døråbningen. ”Har du overhovedet noget mad? Jeg mener når du har lagt syg og det, så kan du jo ikke tage ud og handle.”

”Bare se om du kan finde noget spiseligt.”

”Okay.”

Så snart hun var ude af syne, skyndte han sig ind i soveværelset, hev jakke og skjorte af, og skiftede til en langærmet bluse.

Da han kom ud i køkkenet, stod hun og skar et brød over.

”Klarer du det eller skal jeg?”

Hans rolige stemme gav hende et chok, så hun sprang i vejret. Kniven hun havde i hånden, ramte hendes hånd og skar en revne i huden. En bloddråbe løb ud af såret. Janus stivnede og holdt godt fast i dørkarmen.

”Du gav mig et chok, far!” udbrød hun og tog sig til såret. ”Jeg kom vist til at skære mig.”

Hun tog et stykke køkkenrulle og pressede det mod såret, der blødte mere end før.

Længslen efter blodet rev og slev i hans mave, mens hans hjerte sagde imod. Blodet lugtede meget bedre end dyreblodet som han havde drukket. Og det var mere rødt. Han kunne da godt lige smage. Bare en lille smule. Det kunne ikke skade.

”Skal jeg kysse dit sår, Nadia?”

Igen tog lysten kontrollen over hans krop.

”Er jeg ikke lidt for stor til dette, far?”

”Jeg insisterer.”

”Okay, da.”

Hun fjernede det blodplettede stykke køkkenrulle og rakte hånden frem mod ham.

Han holdt den varsomt i sin og bøjede sig ned for at kysse den.

Smagen var bedre end hvad Janus havde forventet. Det var dejlig sødt som slik og gav ham en lyst efter mere. Han åbnede munden helt og borede sine tænder ned i hendes håndflade.

Nadia begyndte at skriges, og bad ham om at stoppe. Hun prøvede at hive hånden til sig, men han holdt den godt fast i sin. Da hun endelig kunne få den igen, holdt han hårdt om hende, så hun ikke kunne flygte.

”Dette vil ikke gøre så ondt,” hviskede han og satte tænderne i det tynde hud ved halsen,.

Nadia skreg højere og af rædsel.

Et skingert ring afbrød tv-programmet *Det' søndag!* og fik Finn til at brumme af irritation. Han rejste sig irriteret op.

Konen havde lagt sig til at sove og kunne ikke åbne døren. Han gik langsomt ud til hoveddøren, tog sig god tid. Hvem det end var, skulle ikke personen have den glæde at irritere ham helt. Der blev igen trykket på ringklokken. Han nåede til døren og åbnede den.

Udenfor på dørmåtten stod Nadia, med en taske ved fødderne og hånden oppe for at ringe endnu en gang på dørklokken. Han havde afbrudt hende i sit forehavende.

”Hvad er den af, din møgtøs?” spurgte han. ”Har du ikke længere en nøgle?”

”Beklager Finn, men jeg glemte den da jeg tog af sted. Dit slag slog det helt ud af hovedet på mig!”

Nadia begyndte at grine og masede sig forbi ham med sin taske. Finn kiggede forvirret efter hende.

Hun plejede aldrig at opføre sig sådan overfor ham. Hun var altid stille og varsom, viste respekt for ham. Denne Nadia, var helt anderledes og mere selvsikker. Men det skulle han nok få bugt med. Han gik efter hende ind i stuen.

”Nå, så man er nok blevet flabet, efter et besøg hos sin alkoholiserede far?”

”Hellere en far der drikker, end en idiot af en stedfar som slår.”

”Hvad sagde du at jeg var?”

”En idiot, hvis du ikke hørte rigtig efter.”

”Stå stille, tøs. Så skal jeg nok slå det smil af dit fjæs.”

Han svang en knytnæve mod hendes ansigt; den havde kurs mod kinden.

Nadia greb den midtvejs i sin ene hånd. Hendes blik var blevet isende koldt, som hendes fingre.

”Har jeg nogensinde fortalt dig, at jeg hader at du slår og kalder mig for ting jeg ikke er? Det gør mig virkelig, virkelig sur.”

Nadias greb strammede sig om Finns hånd. Fem knæk lød i hurtig rækkefølge, eftersom Nadia fik brækket hver af Finns fingre, en for en. Finn råbte af smerte og kaldte på Nadias mor.

”Synd hun ikke kan høre dig. Vidste du at hun tager sovepiller hver aften, for at undgå dig?” spurgte Nadia.

Finn rystede på hovedet.

”Det er godt hun gør det, for så vil hun ikke høre dig skribe af smerte,” hvædede Nadia og hev ham ind til sig. Hun bed ham i halsen og drak lystigt af hans blod. ”Du smager ikke særlig godt. Det kan jeg ikke lide. Og hvad jeg ikke kan lide, fortjener ikke at leve!”

Hun gav slip på hans brækkede hånd og sparkede ham over mod den lukkede trædør ind til køkkenet. Træet knækkede og gav efter, så Finn fløj igennem og landede inde på køkkengulvet.

Et bifald lød.

Finn fik forslået sat sig op og kiggede i den retning lyden af hænder der klappede kom fra.

I køkkenets vindueskarm, sad Janus og klappede ivrigt i sine hænder.

Finns fødder pressede mod gulvet, så han baglæns fik møvet sig hen mod køkkenbordet. Han var stiv af skræk.

”Flot gjort, Nadia!” udbrød Janus stolt.

”Tak, far,” svarede Nadia og smilede ondt til Finn, der stønnede af smerte.

”Det ser ud til at du ikke er færdig med din hævn,” kommenterede Janus.

”Jeg arbejder på det, far. Hvis du vil give mig noget arbejdsro, skal jeg nok lade Finn ønske at han aldrig havde slået på mig. Han skal føle hvordan jeg har haft det. Han skal lide.”

Nadia sparkede et hængende bræt der stadig sad fast i dørkarmen, til side og trådte igennem den smadrede dør og ind i køkkenet. Finn skreg af rædsel, da hans fjortenårige steddatter nærmede ham, med det formål at dræbe ham. Han lukkede øjnene og fortrød det han havde gjort mod hende, de sidste mange år.